Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►**B**

RÅDETS DIREKTIV

af 22. december 1986

om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbruger-kredit

(87/102/EØF)

(EFT L 42 af 12.2.1987, s. 48)

Ændret ved:

		Tidende		
		nr.	side	dato
►**M1**	Rådets direktiv 90/88/EØF af 22. februar 1990	L 61	14	10.3.1990

▼B

RÅDETS DIREKTIV

af 22. december 1986

om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugerkredit

(87/102/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ([2]),

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

Lovgivningen på forbrugerkreditområdet i medlemsstaterne er meget forskelligartet;

forskellene i lovgivningen kan føre til konkurrencefordrejninger mellem kreditgivere inden for det fælles marked;

de omtalte forskelle gør det vanskeligt for forbrugerne at opnå en forbrugerkredit i andre medlemsstater; de påvirker de optagne kreditters omfang og art og ligeledes købet af varer og tjenesteydelser;

forskellene påvirker følgelig de frie varebevægelser og den fri udveksling af tjenesteydelser baseret på kredit og øver dermed direkte indflydelse på det fælles markeds funktion;

på baggrund af de voksende kreditter, som ydes til forbrugerne i Fællesskabet, vil etableringen af et fælles marked for forbrugerkredit være til gavn for forbrugere, kreditgivere, producenter, grossister og detailhandlere samt leverandører af tjenesteydelser;

det er i Det europæiske økonomiske Fællesskabs programmer for en politik vedrørende forbrugerbeskyttelse og -oplysning ([4]) bl.a. bestemt, at forbrugerne skal beskyttes mod urimelige kreditvilkår, og at en harmonisering af de almindelige betingelser for forbrugerkredit skal prioriteres højt;

forskelle i lovgivning og praksis medfører uensartet forbrugerbeskyttelse på forbrugerkreditområdet medlemsstaterne imellem;

der er i de senere år sket betydelige ændringer af de kreditformer, som tilbydes og anvendes af forbrugerne; nye former for forbrugerkredit er opstået og udvikles stadig;

forbrugerne bør modtage tilstrækkelige oplysninger om kreditvilkår og kreditomkostninger og om deres forpligtelser; der bør bl.a. gives oplysninger om de årlige kreditomkostninger i procent, eller, hvis dette ikke er muligt, om de samlede kreditomkostninger, som forbrugeren skal betale; indtil der er truffet afgørelse om en fællesskabsmetode eller -metoder for beregning af de årlige kreditomkostninger i procent, skal medlemsstaterne fortsat kunne anvende gældende metoder eller praksis for beregning af denne procentsats, eller hvis sådanne metoder ikke findes, skal de indføre bestemmelser om meddelelse af de samlede kreditomkostninger til forbrugerne;

([1]) EFT nr. C 80 af 27. 3. 1979, s. 4 og EFT nr. C 183 af 10. 7. 1984, s. 4.
([2]) EFT nr. C 242 af 12. 9. 1983, s. 10.
([3]) EFT nr. C 113 af 7. 5. 1980, s. 22.
([4]) EFT nr. C 92 af 25. 4. 1975, s. 1 og EFT nr. C 133 af 3. 6. 1981, s. 1.

▼B

kreditvilkårene kan være ufordelagtige for forbrugerne; der kan opnås en bedre beskyttelse af forbrugerne ved at fastsætte en række krav, som skal gælde alle former for kreditgivning;

visse kreditaftaler eller transaktioner bør på grund af deres særlige karakter helt eller delvis udelukkes fra dette direktivs anvendelsesområde;

medlemsstaterne bør have mulighed for i samråd med Kommissionen at undtage visse former for ikke-erhvervsmæssig kredit, der ydes på særlige vilkår, fra direktivets anvendelsesområde;

visse medlemsstaters praksis med hensyn til kreditaftaler, der bekræftes af en notar eller en dommer, er af en sådan art, at visse bestemmelser i dette direktiv er unødvendigt i forbindelse med sådanne aftaler; medlemsstaterne bør derfor have mulighed for at undtage sådanne aftaler fra disse bestemmelser;

kreditaftaler vedrørende meget store beløb vil ofte adskille sig fra almindelige forbrugerkreditaftaler; anvendelsen af dette direktivs bestemmelser på aftaler vedrørende meget små beløb vil kunne betyde unødvendige administrative byrder for forbrugerne såvel som for kreditgiverne; derfor bør aftaler, der ligger under eller over nærmere angivne grænsebeløb, udelukkes fra direktivets anvendelsesområde;

oplysninger om kreditomkostninger i reklamer eller i kreditgiverens eller kreditformidlerens forretningslokaler kan gøre det lettere for forbrugerne at sammenligne de forskellige tilbud;

forbrugerbeskyttelsen øges yderligere, når kreditaftaler udfærdiges skriftligt og indeholder et vist minimum af oplysninger om kontraktvilkårene;

i forbindelse med en kreditaftale med henblik på anskaffelse af løsøre skal medlemsstaterne fastsætte, på hvilke betingelser løsøre kan tages tilbage, særlig hvis forbrugeren ikke har givet sit samtykke dertil; regnskabet mellem parterne skal tilbagetagelsen opgøres således, at denne ikke medfører nogen uberettiget berigelse;

forbrugerne bør have mulighed for at opfylde deres forpligtelser forud for forfaldstidspunktet; forbrugerne bør i så fald have ret til en rimelig reduktion af de samlede kreditomkostninger;

ved overdragelse af kreditors fordringer i henhold til en kreditaftale må forbrugerens stilling ikke forringes;

de medlemsstater, som tillader forbrugerne at anvende veksler, egenveksler eller checks i forbindelse med kreditaftaler, skal sikre, at forbrugerne er beskyttet på passende måde, når de således anvendes sådanne dokumenter;

hvad angår løsøre eller tjenesteydelser, som forbrugeren har indgået aftale om at erhverve på kredit, skal forbrugeren, i det mindste under nedennævnte omstændigheder, kunne gøre rettigheder gældende både overfor kreditgiveren ud over de almindelige aftalebestemte rettigheder og over for leverandøren af løsøre eller tjenesteydelserne; der er i denne forbindelse tale om omstændigheder, hvor der mellem kreditgiveren og leverandøren af varerne eller tjenesteydelserne allerede består en aftale, ifølge hvilken kredit til den pågældende leverandørs kunder med henblik på at give forbrugeren mulighed for at erhverve løsøre eller tjenesteydelser hos den pågældende leverandør alene stilles til rådighed af den pågældende kreditgiver.

ECUen er den, der er fastsat i forordning (EØF) nr. 3180/78 [1], senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2626/84 [2]; det står til en vis udstrækning medlemsstaterne frit at afrunde modværdien i national valuta af beløb, der i dette direktiv er anført i ECU; beløbene i dette direktiv bør med regelmæssig mellemrum og med henblik på eventuel ændring tages

(1) EFT nr. L 379 af 30. 12. 1978, s. 1.
(2) EFT nr. L 247 af 16. 9. 1984, s. 1.

▼B

op til vurdering under hensyn til den økonomiske og valutariske udvikling i Fællesskabet;

de enkelte medlemsstater bør vedtage passende forholdsregler med henblik på at give tilladelse til personer, der tilbyder kredit eller tilbyder at formidle kreditaftaler, eller med henblik på at kontrollere eller overvåge den virksomhed, der udøves af personer, som yder kredit eller formidler kredit, eller med henblik på at give forbrugerne adgang til at klage over kreditaftaler eller kreditvilkår;

kreditaftaler må ikke indeholde bestemmelser, der til skade for forbrugeren afviger fra de bestemmelser, der fastsættes til gennemførelse af dette direktiv, eller som svarer hertil; disse bestemmelser må ikke omgås ved en særlig udformning af aftalerne;

da dette direktiv medfører en vis grad af indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugerkredit og en vis grad af forbrugerbeskyttelse, bør medlemsstaterne under behørigt hensyn til deres forpligtelser i henhold til traktaten ikke hindres i at opretholde eller vedtage foranstaltninger med henblik. på en mere vidtgående beskyttelse af forbrugerne;

Kommissionen bør senest den 1. januar 1995 aflægge rapport til Rådet om direktivets gennemførelse —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. Dette direktiv finder anvendelse på kreditaftaler.

2. I henhold til dette direktiv forstås ved:

a) »forbruger«: en fysisk person, der ved en retshandel, som er omfattet af dette direktiv, optræder med et formål, der må anses at ligge uden for hans erhvervsmæssige virkefelt;

b) »kreditgiver«: en fysisk eller juridisk person eller en gruppe af sådanne personer, der yder kredit som led i udøvelsen af erhvervsmæssig virksomhed;

c) »kreditaftale«: en aftale, i henhold til hvilken en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit i form af udskudt betaling, lån eller anden tilsvarende form for finansiel facilitet.

Aftaler om præstation af en løbende ydelse, når forbrugeren har ret til at betale sådanne ydelser gennem rater så længe, de præsteres, anses ikke for at være kreditaftaler i henhold til dette direktiv.

▼M1

d) »samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkredit«: alle omkostninger, herunder renter og andre omkostninger, som forbrugeren skal betale for kreditten;

e) »årlige omkostninger i procent«: den samlede pris for forbrugerkreditten, udtrykt i procent pr. år af det ydede kreditbeløb og beregnet i overensstemmelse med artikel 1a.

Artikel 1a

1. a) De årlige omkostninger i procent, som er den omkostningssats, som på årsbasis giver samme nutidsværdi af de samlede nuværende eller fremtidige forpligtelser (lån, tilbagebetaling og omkostninger), der er indgået af henholdsvis långiver og forbruger, beregnes i overensstemmelse med den matematiske formel i bilag II.

b) I bilag III gives der fire eksempler på beregningsmetoden.

2. Ved beregningen af de årlige omkostninger i procent ses der med henblik på bestemmelse af de samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkredit som defineret i artikel 1, stk. 2, litra d), bort fra følgende omkostninger:

▼M1

i) omkostninger, der pålægges forbrugeren på grund af misligholdelse af en forpligtelse, der indgår i kreditaftalen

ii) omkostninger bortset fra købsprisen, som forbrugeren skal betale ved køb af varer eller tjenesteydelser, hvad enten der købes kontant eller på kredit

iii) omkostninger ved pengeoverførsel samt omkostninger ved at føre en konto til brug ved tilbagebetaling af kreditten samt ved betaling af renter og andre omkostninger, medmindre forbrugeren ikke har et rimeligt frit valg i så henseende, og disse omkostninger er unormalt store; denne bestemmelse gælder dog ikke for omkostninger ved opkrævning af disse tilbagebetalinger eller betalinger, hvad enten de opkræves kontant eller på anden måde

iv) medlemsbidrag ved optagelse i foreninger eller sammenslutninger i henhold til en anden aftale end kreditaftalen, selv om disse bidrag har indvirkning på kreditvilkårene

v) forsikrings- eller garantiomkostninger; dog medtages sådanne, som i tilfælde af forbrugerens død, invaliditet, sygdom eller arbejdsløshed skal sikre långiveren tilbagebetaling af et beløb, der er lig med eller mindre end den samlede kredit med renter og andre omkostninger, og som långiveren forlanger som betingelse for ydelse af kreditten.

3. a) Hvis kredittransaktioner, der er omfattet af dette direktiv, den 1. marts 1990 er underkastet gældende nationale lovbestemmelser, som fastsætter maksimumsgrænser for de årlige omkostninger i procent for disse transaktioner, og hvis det efter disse bestemmelser er tilladt at undlade at tage hensyn til standardomkostninger, der ikke er omhandlet i stk. 2, punkt i) til v), i forhold til disse grænser, kan medlemsstaterne, udelukkende for de nævnte transaktioner, undlade at medtage de nævnte omkostninger ved beregningen af de årlige omkostninger i procent, idet det dog er en betingelse, at forbrugeren i de i artikel 3 omhandlede tilfælde i kreditaftalen informeres om beløbet og om, at det indgår i de betalinger, der skal præsteres.

b) Medlemsstaterne kan ikke længere anvende litra a), når den ensartede matematiske metode for beregningen af de årlige omkostninger i procent er blevet indført i overensstemmelse med stk. 5, litra c).

4. a) De årlige omkostninger i procent beregnes på tidspunktet for kreditaftalens indgåelse, jf. dog bestemmelserne vedrørende reklamer og kredittilbud i artikel 3.

b) Beregningen foregår ud fra den antagelse, at kreditaftalen løber i det aftalte tidsrum, og at långiver og forbruger opfylder deres forpligtelser inden for de aftalte frister og datoer.

5. a) Medlemsstater, som inden den 1. marts 1990 anvender bestemmelser, som tillader anvendelse af en anden matematisk metode til beregning af de årlige omkostninger i procent end den i bilag II anførte, kan uanset stk. 1, litra a), fortsætte med at anvende dem på deres område i en overgangsperiode på tre år fra den 1. januar 1993.

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at der på deres område kun anvendes én matematisk formel for beregning af de årlige omkostninger i procent.

b) Kommissionen forelægger seks måneder inden udløbet af den i litra a) fastsatte frist Rådet en rapport ledsaget af et forslag, som på baggrund af erfaringerne gør det muligt at anvende en enkelt matematisk fælleskabsmetode til beregning af de årlige omkostninger i procent.

c) Rådet træffer med kvalificeret flertal på grundlag af forslaget fra Kommissionen afgørelse inden den 1. januar 1996.

6. I kreditaftaler, der indeholder bestemmelser, som giver mulighed for at ændre rentesatsen og beløbet eller niveauet for andre omkostninger, som indgår i de årlige omkostninger i procent, men som ikke kan kvantificeres ved beregningen, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at rentesatsen og de øvrige omkostninger

▼M1

er konstante i forhold til udgangsniveauet, og at de finder anvendelse, indtil kreditaftalen udløber.

7. Beregningen af de årlige omkostninger i procent foretages om nødvendigt ud fra følgende antagelser:

— hvis der ikke i aftalen er fastsat noget loft over kredittens størrelse, er den ydede kredit lig med det af den pågældende medlemsstat fastsatte beløb, dog maksimalt 2 000 ECU

— hvis der ikke er fastsat nogen tidsplan for tilbagebetalingen, eller en sådan ikke fremgår af aftalens bestemmelser eller af betalingsmåden for den ydede kredit, er kredittens løbetid et år

— medmindre andet er angivet, effektueres kreditten og betales ydelserne, når aftalen indeholder flere datoer for tilbagebetaling, på det tidligste af de i aftalen fastsatte tidspunkter.

▼B

Artikel 2

1. Dette direktiv finder ikke anvendelse på:

a) kreditaftaler eller kredittilsagn
   — som først og fremmest er bestemt til erhvervelse eller bevarelse af ejendomsrettigheder til en grund eller til en bygning, der allerede er opført, eller som skal opføres;
   — som er bestemt til modernisering eller forbedring af en bygning (selve bygningen);

b) lejekontrakter undtagen kontrakter, hvori det fastsættes, at ejendomsretten overgår til lejeren ved kontraktens udløb;

c) kredit, der ydes eller tilbydes rente- og omkostningsfrit;

d) kreditaftaler, i henhold til hvilke der ikke skal betales rente, forudsat at forbrugeren indvilger i at tilbagebetale kreditten på én gang;

e) kredit i form af træk på en løbende konto bevilget af et kredit- eller finansieringsinstitut, idet denne undtagelse dog ikke gælder kreditkortkonti.

   Artikel 6 gælder dog for sådanne kreditter;

f) kreditaftaler om mindre end 200 ECU eller mere end 20 000 ECU;

g) kreditaftaler, ifølge hvilke forbrugeren skal tilbagebetale kreditten:
   — enten inden for en periode på højst tre måneder;
   — eller ved højst fire betalinger inden for en periode på højst tolv måneder.

2. Medlemsstaterne kan i samråd med Kommissionen undtage visse former for kredit, som opfylder følgende betingelser, fra dette direktivs bestemmelser:

— kreditter, der ydes til en rente, der er lavere end markedsrenten, og

— som ikke tilbydes offentligheden i almindelighed.

▼M1

3. Artikel 1a og artikel 4 til 12 finder ikke anvendelse på kreditaftaler eller kredittilsagn, der er sikret ved pant i fast ejendom, for så vidt disse ikke allerede er undtaget fra dette direktiv efter stk. 1, litra a), i nærværende artikel.

▼B

4. Medlemsstaterne kan undtage kreditaftaler, der er bekræftet af en notar eller dommer fra artikel 6 til 12.

Artikel 3

Med forbehold af Rådets direktiv 84/450/EØF af 10. september 1984 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om vildledende reklame [1] samt regler og principper vedrørende illoyal reklame, skal enhver reklame eller ethvert kredittilbud, der er fremlagt eller slået op i forretningslokaler, og hvori en person erklærer sig rede til at yde en kredit eller formidle indgåelse af kreditaftaler, og som indeholder angivelse af rentesats eller andre tal vedrørende kreditomkostningerne, også indeholde angivelse af de årlige

[1] EFT nr. L 250 af 19. 9. 1984, s. 17.

▼B

omkostninger i procent i form af et repræsentativt eksempel, hvis dette er den eneste hensigtsmæssige fremgangsmåde.

Artikel 4

1. Kreditaftaler udfærdiges skriftligt. Forbrugeren får udleveret en genpart af den skriftlige aftale.

2. Den skriftlige aftale skal indeholde

a) en angivelse af de årlige omkostninger i procent;

b) en angivelse af de betingelser, hvorunder størrelsen af de årlige omkostninger i procent kan ændres;

▼M1

c) en angivelse af størrelsen og antallet af samt af hyppigheden af eller datoerne for de ydelser, forbrugeren skal betale for at tilbagebetale kreditten og betale renter og andre omkostninger, samt om muligt af det samlede beløb, der skal betales;

d) en angivelse af de i artikel 1a, stk. 2, omhandlede omkostningselementer, bortset fra omkostninger i forbindelse med misligholdelse af kontraktlige forpligtelser, der ikke er medtaget ved beregningen af de årlige omkostninger i procent, men som forbrugeren under visse omstændigheder skal betale, samt en nøjagtig angivelse af disse omstændigheder. Når summen af disse elementer er bekendt, anføres den, i modsat fald angives om muligt en beregningsmetode eller det mest realistiske skøn.

▼B

I tilfælde, hvor det ikke er muligt at angive de årlige omkostninger i procent, skal forbrugeren have hensigtsmæssige oplysninger i den skriftlige aftale. Disse oplysninger skal mindst omfatte de oplysninger, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, andet led.

3. Den skriftlige aftale skal endvidere indeholde de øvrige væsentlige enkeltheder i kontrakten.

Som eksempel findes der i bilaget til dette direktiv en liste over enkeltheder, som medlemsstaterne på grund af deres væsentlige karakter kan kræve angivet i den skriftlige aftale.

▼M1

▼B

Artikel 6

1. Uanset undtagelsen i artikel 2, stk. 1, litra e), skal forbrugeren, når der mellem et kredit- eller finansieringsinstitut og en forbruger er aftalt en kredit i form af træk på en løbende konto, idet denne undtagelse dog ikke gælder kreditkortkonti, ved eller inden indgåelsen af aftalen underrettes

— om kredittens eventuelle maksimumsbeløb;

— om den årlige rente og de omkostninger, der beregnes fra aftalens indgåelse, og betingelserne for ændring af disse;

— om betingelserne for ophævelse af aftalen.

Denne underretning skal bekræftes skriftligt.

2. Endvidere skal forbrugeren, så længe aftalen løber, informeres om enhver ændring i den årlige rente eller de øvrige omkostninger, når ændringen indtræder. Oplysninger herom kan gives i kontoudtog eller på en anden af medlemsstaterne godkendt måde.

3. I medlemsstater, hvor stiltiende accepterede overtræk anerkendes, skal de pågældende medlemsstater sørge for, at forbrugeren gøres bekendt med den årlige rente og eventuelle omkostninger om og enhver ændring heri, når overtrækket vedvarer ud over tre måneder.

▼B

Artikel 7

Såfremt en kreditaftale med henblik på anskaffelse af løsøre opsiges, skal medlemsstaterne fastsætte, på hvilke betingelser løsøregenstanden kan tages tilbage, særlig hvis forbrugeren ikke har givet sit samtykke dertil. De skal endvidere sikre, at regnskabet mellem parterne, når kreditgiver tager løsøregenstanden tilbage, opgøres således, at tilbagetagelsen ikke medfører nogen uberettiget berigelse.

Artikel 8

Forbrugeren har ret til at opfylde sine forpligtelser i henhold til en kreditaftale forud for forfaldstidspunktet. I så fald skal forbrugeren i overensstemmelse med de af medlemsstaterne fastsatte bestemmelser have ret til en rimelig reduktion af de samlede kreditomkostninger.

Artikel 9

Overdrages kreditgiverens fordringer i henhold til en kreditaftale til tredjemand, kan forbrugeren gøre enhver indsigelse gældende over for den pågældende tredjemand, som han kunne gøre gældende over for den oprindelige kreditgiver, herunder også om modregning, i det omfang modregning er tilladt i den pågældende medlemsstat.

Artikel 10

Medlemsstater, som i forbindelse med kreditaftaler tillader forbrugeren

a) at foretage betaling med veksler, herunder egenveksler,

b) at stille sikkerhed ved hjælp af veksler, herunder egenveksler og checks,

skal sikre, at forbrugeren er beskyttet på passende måde, når disse dokumenter anvendes på de nævnte måder.

Artikel 11

1. Medlemsstaterne drager omsorg for, at eksistensen af en kreditaftale ikke på nogen måde berører forbrugerens rettigheder i forhold til leverandøren af løsøre eller tjenesteydelser, som han har købt eller erhvervet ved en sådan aftale, i tilfælde hvor løsøret eller tjenesteydelserne ikke leveres eller præsteres eller af andre årsager ikke er i overensstemmelse med aftalen herom.

2. Når

a) forbrugeren med henblik på køb eller erhvervelse af løsøre eller tjenesteydelser indgår en kreditaftale med en anden person end den, som leverer disse; og

b) der mellem kreditgiveren og leverandøren af løsøret eller af tjenesteydelserne allerede består en aftale, ifølge hvilken kredit til den pågældende leverandørs kunder med henblik på erhvervelse af løsøre eller tjenesteydelser hos den pågældende leverandør alene stilles til rådighed af den pågældende kreditgiver; og

c) den i litra a) omhandlede forbruger opnår sin kredit i henhold til denne allerede bestående aftale; og

d) løsøre eller tjenesteydelser, der er omfattet af kreditaftalen, ikke eller kun delvis leveres eller præsteres, eller ikke er i overensstemmelse med leveringsaftalen; og

e) forbrugeren har taget retsmidler i anvendelse mod leverandøren, men ikke har fået fyldestgjort det krav, som han var berettiget til;

har forbrugeren ret til at tage retsmidler i anvendelse mod kreditgiveren. Det overlades til medlemsstaterne at bestemme, i hvilket omfang og på hvilke betingelser disse retsmidler kan tages i anvendelse.

3. Stk. 2 gælder ikke, hvis den pågældende enkelte retshandel vedrører et beløb på under 200 ECU.

▼B

Artikel 12

1. Medlemsstaterne

a) sikrer, at personer, der tilbyder kredit eller tilbyder at formidle kreditaftaler, skal have myndighedernes tilladelse hertil, enten særskilt eller som leverandører af løsøre eler tjenesteydelser; eller

b) sikrer, at den virksomhed, der udøves af personer, som yder kredit eller formidler kredit, skal kontrolleres eller overvåges af en institution eller af myndighederne; eller

c) fremmer oprettelsen af passende institutioner, hvortil klager vedrørende kreditaftaler eller kreditbetingelser kan rettes, og som kan give forbrugerne relevante oplysninger eller råd herom.

2. Medlemsstaterne kan træffe bestemmelse om, at den i stk. 1, litra a), omhandlede tilladelse ikke kræves, når personer, der tilbyder at indgå eller formidle kreditaftaler, svarer til definitionen i artikel 1 i Rådets første direktiv af 12. december 1977 om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut ([1]) og har bemyndigelse hertil efter samme direktiv.

Når personer, som yder kredit eller formidler kredit, har fået både særskilt tilladelse hertil i henhold til stk. 1, litra a), og tilladelse i henhold til ovennævnte direktiv og sidstnævnte tilladelse siden er inddraget, skal den kompetente myndighed, der er ansvarlig for udstedelsen af den særskilte tilladelse til at yde kredit i henhold til stk. 1, litra a), underrettes og træffe afgørelse om, hvorvidt de pågældende personer må fortsætte med at yde kredit eller formidle kredit, eller om den særskilte tilladelse, der er givet i henhold til stk. 1, litra a), skal inddrages.

Artikel 13

1. ECUen er ved anvendelsen af dette direktiv den, der er fastsat i forordning (EØF) nr. 3180/78, som ændret ved forordning (EØF) nr. 2626/84. Modværdien i national valuta er første gang den, der gælder på datoen for udstedelsen af nærværende direktiv.

Medlemsstaterne kan afrunde modværdien i national valuta, hvis afrundingen ikke overstiger 10 ECU.

2. Rådet foranstalter på forslag af Kommissionen hvert femte år og første gang i 1995 en undersøgelse og eventuelt en revision af beløbene i dette direktiv under hensyn til den økonomiske og valutariske udvikling i Fællesskabet.

Artikel 14

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditaftaler ikke indeholder bestemmelser, der til skade for forbrugeren afviger fra de bestemmelser i national lovgivning, der fastsættes til gennemførelse af dette direktiv, eller som svarer hertil.

2. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at de bestemmelser, de fastsætter til gennemførelse af dette direktiv ikke omgås ved den måde aftalerne udformes, i særdeleshed ved en opdeling af kreditbeløbet på flere aftaler.

Artikel 15

Dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne med henblik på beskyttelse af forbrugeren opretholder eller vedtager mere vidtgående bestemmelser i overensstemmelse med deres forpligtelser i henhold til traktaten.

([1]) EFT nr. L 322 af 17. 12. 1977, s. 30.

▼B

Artikel 16

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for senest den 1. januar 1990 at efterkomme dette direktiv og underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 17

Senest den 1. januar 1995 aflægger Kommissionen rapport til Rådet om direktivets gennemførelse.

Artikel 18

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

▼B

►M1 *BILAG I* ◄

OVERSIGT OVER DE ENKELTHEDER, DER ER OMHANDLET I ARTIKEL 4, STK. 3

1. **Kreditaftaler vedrørende levering af løsøre eller tjenesteydelser:**

   i) en beskrivelse af det løsøre eller de tjenesteydelser, der omfattes af aftalen;

   ii) kontantprisen samt kreditkøbsprisen;

   iii) størrelsen af en eventuel udbetaling samt afdragenes antal og størrelse og forfaldstidspunkter, eller den måde, hvorpå disse størrelser kan fastsættes, hvis de ikke kendes ved aftalens indgåelse;

   iv) angivelse af, at forbrugeren som fastsat i artikel 8 er berettiget til en reduktion ved tilbagebetaling før forfaldstid;

   v) angivelse af, hvem der har ejendomsretten, såfremt denne ikke straks overgår til forbrugeren, og på hvilke betingelser forbrugeren opnår ejendomsret til salgsgenstanden;

   vi) beskrivelse af eventuel sikkerhed;

   vii) eventuel fortrydelsesperiode;

   viii) oplysning om eventuel forsikring og oplysning om forsikringsomkostningerne, når valg af forsikringsgiver ikke er overladt til forbrugeren;

▼M1

   ix) oplysning om eventuel pligt for forbrugeren til at opspare et nærmere bestemt beløb på en særlig konto.

▼B

2. **Kreditaftaler på grundlag af kreditkort:**

   i) kredittens eventuelle maksimumsbeløb;

   ii) tilbagebetalingsvilkårene eller måden, hvorpå de fastlægges;

   iii) eventuel fortrydelsesperiode.

3. **Kreditaftaler i form af løbende kredit, som ikke på anden måde er omfattet af dette direktiv:**

   i) kredittens eventuelle maksimumsbeløb eller måden, hvorpå dette fastsættes;

   ii) anvendelses- og tilbagebetalingsvilkårene;

   iii) eventuel fortrydelsesperiode.

4. **Andre kreditaftaler, der falder ind under dette direktiv:**

   i) kredittens eventuelle maksimumsbeløb;

   ii) oplysning om eventuel krævet sikkerhed;

   iii) tilbagebetalingsvilkårene;

   iv) eventuel fortrydelsesperiode;

   v) angivelse af, at forbrugeren som fastsat i artikel 8 er berettiget til en reduktion ved tilbagebetaling før forfaldstid.

▼M1

BILAG II

GRUNDLIGNING DER ANGIVER ÆKVIVALENSEN MELLEM DELS LÅNENES, DELS TILBAGEBETALINGSYDELSERNES OG OMKOSTNINGERNES VÆRDI

$$\sum_{K=1}^{K=m} \frac{A_K}{(1+i)^{t_K}} = \sum_{K'=1}^{K'=m'} \frac{A'_{K'}}{(1+i)^{t_{K'}}}$$

Betydning af bogstaver og symboler:

K	er løbenummeret for et lån
K′	er løbenummeret for en tilbagebetalingsydelse eller en omkostningsbetaling
A_K	er størrelsen af lån nummer K
$A'_{K'}$	er størrelsen af tilbagebetalingsydelse eller omkostningsbetaling nummer K′
$\sum$	er tegnet for en opsummering
m	er løbenummeret for sidste lån
m′	er løbenummeret for sidste tilbagebetalingsydelse eller sidste omkostningsbetaling
t_K	er tidsintervallet, udtrykt i år eller brøkdele af år, mellem tidspunktet for lån nr. 1 og tidspunkterne for de senere lån nr. 2-m
$t_{K'}$	er tidsintervallet, udtrykt i år eller brøkdele af år, mellem tidspunktet for lån nr. 1 og tidspunkterne for tilbagebetalingsydelse eller omkostningsbetaling nr. 1-m′
i	er omkostningerne i procent, som kan beregnes (ved algebra, ved successive tilnærmelsesvise beregninger, eller ved et edb-program), når de øvrige dele i ligningen er kendte gennem aftalen eller på anden måde.

Noter:

a) De beløb, der tilbagebetales fra forskellig side på forskellige tidspunkter, er ikke nødvendigvis lige store og tilbagebetales ikke nødvendigvis med lige store intervaller.

b) Begyndelsestidspunktet er tidspunktet for det første lån.

c) Intervallet mellem de ved beregningen anvendte tidspunkter udtrykkes i år eller brøkdele af år.

▼M1

BILAG III

NOGLE BEREGNINGSEKSEMPLER

Eksempel nr. 1

Det lånte beløb S = 1 000 ECU.

Det tilbagebetales med en enkelt ydelse på 1 200ECU 18 måneder, dvs. 1,5 år, efter långivningstidspunktet.

Ligningen bliver: $1\,000 = \frac{1\,200}{(1 + i)^{1,5}}$

$$\text{eller } (1 + i)^{1,5} = 1,2$$

$$1 + i = 1,129243 \ldots$$

$$i = 0,129243 \ldots$$

Dette tal afrundes til 12,9 % eller 12,92 % alt efter om national ret eller sædvane tillader afrunding af procentsatsen med en eller to decimaler.

Eksempel nr. 2

Det aftalte beløb er S = 1 000 ECU, men långiver fradrager 50 ECU som stiftelsesprovision mv., således at lånet i virkeligheden kun andrager 950 ECU; tilbagebetalingen med 1 200 ECU sker som i det første eksempel 18 måneder efter långivningstidspunktet.

Ligningen bliver her: $950 = \frac{1\,200}{(1 + i)^{1,5}}$

$$\text{eller } (1 + i)^{1,5} = \frac{1\,200}{950} = 1,263157 \ldots$$

$$1 + i = 1,16851 \ldots$$

$$i = 0,16851 \ldots \text{ afrundet til 16,9 eller 16,85 \%.}$$

Eksempel nr. 3

Det lånte beløb er på 1 000 ECU, der skal afdrages med to ydelser hver på 600 ECU, der betales efter henholdsvis et og to år.

Ligningen bliver: $1\,000 = \frac{600}{1 + i} + \frac{600}{(1 + i)^{2}}$

Den kan løses ved algebra og giver som resultat i = 0,1306623, afrundet til 13,1 eller 13,07 %.

Eksempel nr. 4

Det lånte beløb er på 1 000 ECU, og de beløb, låntager skal udrede, er:

efter tre måneder (0,25 år)	272 ECU
efter seks måneder (0,50 år)	272 ECU
efter tolv måneder (1 år)	544 ECU
I alt	1 088 ECU

Ligningen bliver:

$$1\,000 = \frac{272}{(1 + i)^{0,25}} + \frac{272}{(1 + i)^{0,50}} + \frac{544}{1 + i}$$

Med denne ligning kan i beregnes ved successive tilnærmelsesvise beregninger, som kan programmeres på en lommeregner.

Resultatet bliver:

i = 0,1321 afrundet til 13,2 eller 13,21 %.